

Sygn. akt VIII **Pa 80/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. G. (G.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Z.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 23 lutego 2018 r. **sygn. akt** IV P 755/17

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 80/18

UZASADNIENIE

Powód D. G. domagał się od (...) S.A. w Z. sprostowania świadectwa pracy wydanego mu przez pozwaną w dniu 16 października 2017r. poprzez zmianę informacji zawartych w pkt 4 podpunkt A „art. 30 §1 pkt 3 kodeksu pracy – w zw. z art. 52 §1 pkt 1 kodeksu pracy świadectwa informacji poprzez ich usunięcie i wpisanie w ich miejsce informacji o następującej treści „rozwiązanie za porozumieniem stron” (w trybie natychmiastowym) art. 30 §1 pkt 1 kp. W

uzasadnieniu powód wskazał, że nie zgadza się z przyczyną zwolnienia, gdyż nieodpowiednie wskazanie urzędnika mogło wynikać z jego nieodpowiedniej regulacji, a także niskiej jakości.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazała, że rozwiązała z powodem stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika w dniu 06 października 2017r. Wyjaśniła, że przyczyną rozwiązania był fakt, że w dniu 08 września 2017r. stawiał się on do pracy pod wpływem alkoholu. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w treści wystawionego mu świadectwa pracy. Pozwana zaznaczyła, że badanie stanu trzeźwości przeprowadzone zostało zgodnie z wewnętrznymi procedurami przez umocowanych pracowników i za pomocą urzędnika o odpowiednich parametrach technicznych i jakościowych. Końcowo podniosła, że powód mimo prawidłowego pouczenia nie wniósł do sądu pracy odwołania od wręzonego mu wypowiedzenia.

Wyrokiem z 23 lutego 2018 r. (sygn. akt: IV P 755/17) Sąd Rejonowy w Z. w pkt 1 oddalił powództwo, a w pkt 2 wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

D. G. był zatrudniony w (...) S.A. w Z. od 22 lutego 2016r. początkowo na podstawie umowy na okres próbny do dnia 31 maja 2016r., następnie na podstawie dwóch kolejno zawartych umów na czas określony, pierwsza do dnia 31 maja 2017r., druga do dnia 31 maja 2018r. Powód zajmował kolejno stanowisko ślusarza, ucznia w zawodzie prowadzącego pociągi lub pojazdy kolejowe oraz prowadzącego pociągi lub pojazdy kolejowe, w pełnym wymiarze etatu.

Dnia 06 października 2017r. pozwana za pośrednictwem poczty doręczyła powodowi pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z uwagi na to, że w dniu 08 września 2017r. stawiał się do pracy na zmianę A w stanie nietrzeźwości.

W dniu 19 października 2017r. powód za pośrednictwem poczty odebrał świadectwo pracy wystawione przez pozwaną w dniu 16 października 2017r., w którym w pkt 4 wskazano, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania art. 30 §1 pkt 3 kodeksu pracy – w związku z art. 52 §1 pkt 1 kodeksu pracy.

Pismem z dnia 26 października 2017r. powód zwrócił się do pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 16 października 2016r. poprzez zmianę zawartych w pkt 4 podpunkt A art. 30 §1 pkt 3 kodeksu pracy – w związku z art. 52 §1 pkt 1 kodeksu pracy świadectwa informacji poprzez ich usunięcie i wpisanie w ich miejsce informacji o następującej treści „rozwiązanie za porozumieniem stron” (w trybie natychmiastowym) art. 30 §1 pkt 1 kp w trybie natychmiastowym. Pozwana nie uwzględniła prośby powoda.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie akt osobowych powoda.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenia powoda nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji na wstępie rozważań prawnych przywołał treść art. 97 § 2¹ kp przewidującego możliwość zwrócenia się przez pracownika do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy oraz – w przypadku odmowy pracodawcy – możliwość wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu.

Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie pozwana doręczyła powodowi pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z uwagi na to, że powód 8 września 2017r. stawiał się do pracy w stanie nietrzeźwości. W związku z tym pozwana prawidłowo – w ocenie Sądu I instancji – wskazała w pkt 4 wystawionego powodowi świadectwa pracy, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania zgodnie z art. 30 § 1 pkt 3 kp w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 kp.

Sąd I instancji dodał, że jeśli powód nie zgadzał się ze sposobem w jaki rozwiązano z nim umowę o pracę lub uważał, że przyczyna wskazana w oświadczeniu pozwanej jest nieprawdziwa, winien był wnieść odwołanie od tego wypowiedzenia.

Nadto podkreślił, że postępowanie o sprostowanie świadectwa pracy nie może służyć kwestionowaniu sposobu rozwiązania umowy o pracę zwłaszcza, że powód sam w toku postępowania oświadczył, że nie chciał składać odwołania od rozwiązania umowy o pracę, gdyż nie zależało mu na otrzymaniu odszkodowania lub przywróceniu do pracy.

Sąd I instancji wskazał, że za nieuprawnione należało uznać żądanie powoda dotyczące zmiany pkt 4 świadectwa pracy poprzez usunięcie zapisu dotyczącego rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika i zastąpienia go wpisem, że rozwiązanie nastąpiło za porozumieniem stron (w trybie natychmiastowym), w sytuacji gdy powód nie wykazał by podane przez pozwaną informacje dotyczące trybu i podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy oraz strony stosunku pracy, która dokonała wypowiedzenia były nieprawdziwe.

W konsekwencji Sąd I instancji stwierdził, że nie było podstaw do uwzględnienia żądania powoda i powództwo oddalono.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd I instancji na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804) zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana.

Powód zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 97 § 2¹ kp poprzez uznanie za niedopuszczalne sprostowanie świadectwa pracy i tym samym oddalenie powództwa, w sytuacji gdy przepis ten przewiduje, że pracownik może wystąpić do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy, nie uzależniając możliwości skutecznego wystąpienia do sądu z żądaniem sprostowania świadectwa pracy w jakiegokolwiek części, a więc i w części dotyczącej określenia sposobu ustania stosunku pracy, od uprzedniego uzyskania wyroku sądowego stwierdzającego odmienny stan, niż to podał pracodawca w świadectwie pracy.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, tj. sprostowanie świadectwa pracy powoda w sposób wskazany w odwołaniu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Z tego względu Sąd Okręgowy przyjął ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy za własne.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu była kwestia zasadności żądania powoda dotyczącego sprostowania świadectwa pracy wystawionego mu przez pozwanego pracodawcę.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty podniesione w apelacji są bezzasadne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że co do zasady zgadza się z powodem, iż powoływany przez niego przepis art. 97 § 2¹ kp regulujący tryb prostowania świadectwa pracy, nie uzależnia możliwości wystąpienia na drogą sądową z żądaniem sprostowania świadectwa pracy od uprzedniego jakiegokolwiek wyroku sądowego.

Zgodnie bowiem z art. 91 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W związku z powyższym należy zgodzić się z powodem co do tego, iż miał on prawo wystąpić z żądaniem sprostowania świadectwa pracy, w sytuacji gdy nie zamierzał składać odwołania od rozwiązania umowy o pracę.

Należy jednak podkreślić, że w przedmiotowej sprawie – jak słusznie stwierdził Sąd I instancji – nie było żadnych podstaw do sprostowania świadectwa pracy powoda. Powód w żaden sposób nie wykazał bowiem, że podane przez pozwanego pracodawcę w świadectwie pracy informacje dotyczące trybu i podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy oraz strony stosunku pracy, która dokonała wypowiedzenia były nieprawdziwe.

Sąd I instancji na podstawie zebranych dowodów prawidłowo ustalił, że 6 października 2017r. pozwana za pośrednictwem poczty doręczyła powodowi pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z uwagi na to, że w 8 września 2017r, stawił się do pracy na zmianę A w stanie nietrzeźwości. Z tego też powodu doszło do rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym, z inicjatywy pozwanej.

Powód wprawdzie poddawał pod wątpliwość prawidłowość działania urządzenia, którym badano jego trzeźwość 8 września 2017r., jednakże w toku postępowania przed Sądem I instancji w żaden sposób nie udowodnił, by jego twierdzenia okazały się prawdziwe – w szczególności zaś, pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawiał się na rozprawie 28 lutego 2018r.

Powód niczym nie uzasadnił również dlaczego winno się zmienić wskazany w świadectwie pracy tryb rozwiązania z nim stosunku pracy na rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron (w trybie natychmiastowym).

Brak było zatem jakichkolwiek przesłanek, by przyznać zasadność roszczeniom powoda.

Wobec powyższego należało uznać, że wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, ponieważ nie było podstaw do sprostowania pkt 4 świadectwa pracy z 16 października 2017r. w zakresie podstawy rozwiązania stosunku pracy z powodem.

Reasumując, zarzuty apelacji nie znalazły potwierdzenia, wobec czego Sąd – na mocy art. 385 k.p.c. – oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804).

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia